

A woman in a flowing yellow dress and red shoes is walking on a grassy path in a garden. The background is a soft-focus landscape with a bright sunset or sunrise, creating a warm, golden glow. The woman's dress is light and airy, and her shoes are bright red. The overall mood is peaceful and elegant.

Heather Burch

aed
täis
valgust

Originaali tiitel:
Heather Burch
In the Light of the Garden
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on ilukirjandusliku teosega. Kõik nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja vahejuhtumid on autori kujutluse vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikult.

Tõlkinud Leena Suits
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2017 by Heather Burch. All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

B03361219
ISBN 978-9949-82-388-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

*Isaacile, kes on mu lemmikkunstnik, mu parkuurisangar ja poeg.
Su anded löövad mu pahviks. Mul on au olla sinu ema.*

1. PEATÜKK

Baxteri maja

Kui Charity Baxter oli väike, uskus ta kaitsevaime ja haldjaid ja sedasorti maagiat, millest sündisid üksarvikud ja suhkruvatt. Tema jaoks oli terve Gaslamp Island maailma maagilisim koht, kui arvata välja see paik, mille Alice valget jänest taga ajades leidis. Charity saar oli veatu ja seda peamiselt vanaisa George'i ja vanaema Marilyn'i ja nende suure mõisa mõõtu maja tõttu. Seal olid kõrged võlvitud laed ja mugavad toad, pehmed voodid ja soe tomatisupp ja mis kõige parem – seal oli taadi potikeder.

Igal aastal, kui Charity läks Florida lääneranniku lähedal asuvale Gaslampi saarele, jälgis ta seda imet. Igal suvel istusid nad emaga veetakosse. Tema rinda täitis elevus ja ta seisis kaua pika lameda paadi ninas; juba paat ise oli üks suur ime, sest vedas inimesi ja kaupa ja mahutas isegi paar autot. Charity luges alati kooliaasta lõpuni jäävaid päevi ning pakkis oma kohvrit uuesti ja uuesti. Ta pani kõik päikeseloojangud kirja salajasse kalendrisse, mida peitis voodi all.

See aasta ei erinenud teistest. Kui arvata välja tõik, et ta oli nüüd üks-teist ja sama hästi kui täiskasvanu. Ta oli memmest ja taadist pikki kuid eemal olnud ja selle ajaga küpsenud. Nad üllatuvad nähes, kui täiskasvanuks ta on saanud.

„Charity Monroe Baxter!“ Ema terav hääl lõi kas Charityle otse südamesse. See lõi teda iga kord. Ja Charity ei sallinud seda. Ühel päeval on ta nii täiskasvanud, et ema kile hääl ei pane enam tema käsi värisema ja hambaid kokku plaksutama. „Astu reelingust eemale, noor daam. Sa kriimustad ära uued kingad, mis ma sulle ostsin.“

Need pole uued, tahtis Charity vastata. *Ja sa ei ostnud neid. Sinu kutt Kendrick leidis need.* Vähemasti oli mees Charityle ja tema emale nõnda öelnud. Pärast seda, kui ema oli virisenud, et peab ette võtma selle *vastiku* reisi sellele *kohutavale* saarele. Emme ei jäänud kunagi memme ja taadi juurde. Vahel jäi ta õhtusöögiks, kuid see oli ka kõik, ja ka siis vaatas ta aina ja aina käekella, et kindlasti viimasele praamile jõuda. Ööseks ei jäänud ta ealeski. Ta ei näinud iial seda, kui imeline on see saar. Charity järeldas sellest, et mõni inimene lihtsalt ei näe maagiat, kuid tema nägi seda kõikjal.

Charity ei tahtnud emmele pettumust valmistada, nihkus paar sammu reelingust eemale ja vaatas heakskiitu otsides üles tema poole. Ta sai põgusa naeratuse osaliseks ja siis pööras emme kannapealt ümber, pobisedes midagi kohutava tuule ja oma soengu kohta.

Charity näris huuli. Küllap oli ta emale pettumus ja nüüd, kui ta oli peaaegu täiskasvanu, hakkas ta sellistest asjadest aru saama. Ema oli sedasorti inimene, keda taat nimetas vabaks hingeks. Memm ütles, et tema tütrele on aeg suureks saada, jätta teismelise moodi käitumine ja hakata käituma nagu naine. Ema. Selle pärast ei veetnudki emme iial koos Charityga saarel ühtki ööd. See lõppes alati tüluga, mis purustas Charity südame.

Vahel kuulis ta, kuidas emme ja Kendrick kodus rääkisid ja emme ütles, et saar on tema jaoks liiga väike. Tal olid suured unistused ja tähtsusetu paigake, nagu seda oli Gaslamp, ei suudaks neid täita. Võib-olla hõljuksid unistused üldse temast välja ja kaoksid lainetesse või lendaksid meretuulega minema.

Charity pigistas reelingut kõvemini. Mida lained ja tuul tema emme plaanidest ja unistustest tahtsid? Ei midagi. Sellest oli ta aru saanud jupp aega tagasi seebikaid vaadates ja pulgakooke süües. Vahel mõtiskles ta selle üle, kas emme arvas, et *elab ise* seebiooperis. Memm ütles, et emme on endale oma dramaatilise loomuse tõttu alati häda kaela tõmmanud. Charity ei teadnud seda. Ja ta aitas meeleldi emmel õhtusööki teha ja kodu korras hoida, sest need asjad näisid emale väga palju stressi tekitavat. Kodused toimetused tulid Charityl hästi välja.

Muudes asjades ta nii osav polnud. Tema õppeedukus oli normaalne. Ta polnud ilus ega populaarne. Ta ei olnud sporditüdruk. Talle meeldis lugeda, aga sageli hajus tema mõte pärast paari esimest peatükki ja mõnikord ei võtnudki ta pooleli jäänud raamatut enam kunagi kätte.

Aga ta oskas keeta spagette ja teha hamburgereid, pannkooke ja pošeeritud mune, nii et munakollane jäi vedelaks, samal ajal kui valge osa kees tahkeks. Talle meeldis kasutada aknapuhastusvedelikku ja hõõruda aknaid, kuni vikerkaarevärvid päikesekiirte valguses tekkisid ja kadusid. Ta pesi aknaid alati siis, kui päike paistis, ja vahel tõmbas ta end vaibal soojas päikeselaigus kerra. Aknast paistsid kummalised kujundid ja ta tõmbas põlved lõua alla ning mängis, et aken on päikesevalgust täis kast. Turvaline, veatu kast, kus keegi ega miski ei saa talle haiget teha.

Kui emme oli ta esimest korda sealt niimoodi lamamast leidnud, oli ta Charity üle nalja visanud. Aga see oli okei. Charity ei eeldanudki, et ema temast aru saab. Emmel polnud ju end mitte millegi eest peita. Ta oli ilus ja meeldis härradele, kes elasid nende kortermajas. Kendrick, ülakorruse naaber oli sama hästi kui sisse kolinud. Mees ei meeldinud Charityle väga, sest ta naeris, kui emme tema üle irvitas. Ja ta jättis alati endast maha segaduse, mille Charity pidi ära koristama. Charityle meeldis Rover Gentree. Ta elas üle koridori ja õpetas kolledžis, mis asus sealsamas lähedal. Charity arvates oli see villaste mantlite, ümmarguste prillide ja lahkete roheliste silmadega mees peaaegu veatu. Ühel päeval oli mees näinud, kuidas Charity raamatut lugedes jänni jäi, ja ta oli peatunud, et Charityt aidata. Aga Charity emme isegi ei vaadanud Roveri poole, kuigi mees piidles teda kutsikasilmadega, just nagu mehed seebiooperites. Pärast seda, kui Kendrick sisse kolis, hakkas Rover eemale hoidma.

Charity ohkas ja loobus juurdlemast emme seebiooperliku elu üle. Pealegi on ta terve suve eemal. Hüvasti, Kendrick! Nüüd tuleb tal koristada ainult oma tuba ja teha üles oma voodi. Hüvasti, emme! Charityt kurvastas, et ta eemal olles emme järele nii vähe igatses. Ta pühkis selle mõtte peast ja keskendus veepiiskadele, mis merest tema

põskedele pritsisid. Need olid soolased ja täna õhtuks on tema jalad ja käed vees hullamisest soolased. Ta uinub, keeleots vastu kätt... kinnitamaks endale, et on tõesti saarel.

Kui saar silmapiirile ilmus, hakkas Charity süda kiiremini lööma. Ta ajas kaela õieli, tema juuksed lehvisid tuules. Hõbedased päikesekiired tantsisklesid veepinnal, need olid nii eredad, et ta pidi lainetavat merd vaadates silmad kissi tõmbama. Korraga kerkis midagi veest, see oli tilluke sähvatus ja kui Charity pilgu sinna suunas, oli see juba läinud. Kahtlemata oli see haldjas. Ta tõusis veest välja ja õrritas teda oma sädelevate tiibadega. Paremal ilmus ja kadus veel üks ning Charity süda hakkas veel kiiremini põksuma. Tema naeratus venis laiemaks. Tema põlved olid elevusest nõrgad. See jätkus sama moodi, kuni nad jõudsid liivaranna ja sealt merele ulatuva pika sadamasilla juurde. Lained kerkisid ja langesid, hiilisid rannale ja taandusid, vedades endaga kaasa merikarpe ja vetikaid. See liikumine jättis mulje, nagu oleks saar hinganud: tõmmanud sügavalt õhku, sellal kui rand laienes, ja hinganud aeglaselt välja, kui vesi tõusis ja pika kitsa ranna endasse haaras. Charity jaoks oli saar elus.

Selleks ajaks kui laev randus, oli Charity oma uued kasutatud rihmikud jalast pusinud. Tema jalad astusid puidust tekile ja ta jooksis kai otsa poole, hoolimata sellest, et ema tema nime karjus. Charity polnud kunagi sõnakuulmatu. Välja arvatud siis, kui ta oli saarel. Ta ei teinud välja ema hüüetest, mis muutusid ärritusest aina järsumaks: „Charity Monroe Baxter!“

Aga Charity laskis tuulel ja lainetel ja isegi paadikütuse lõhnal ema käsklused minema kanda. Ta igatses puudutada vett, tunda jalgade all liiva, tajuda ookeani pulssi. Kui ta jõudis kohta, kus vesi oli talle põlvini, hüppas ta sadamasillalt sooja liikuvasse vedelikku. Tema jalad vajusid sügavamale ja ta ootas juba lirtsatust, mille teadis astuma hakates tulevat. Charity avas silmad ja nägi ema ning pööras pea saare poole. Pea kohal õõtsusid palmipuud, nende hiiglaslikud lehed olid kui kaardunud ventilaatorilabad. Ta nägi ühe palmi tipus posu rohelisti kookospähkleid ja mõtiskles selle üle, kas saab kunagi selgeks nipi,

kuidas mööda libedat kookospalmi tüve üles ronida. Igal aastal katsetas ta seda... vanaisa suureks meeleheaks. Taat naeris, pea kuklas, rusikais käed puusadel. Vahel tõukas ta teda takka, kuid Charity väsis alati juba paari meetri järele.

Charity hingas sisse mere- ja kalalõhna. Mõõna tõttu oli lehk tugev. Aga lehest hoolimata oli see üks tema lemmikhetki... ta oli viimaks ometi kohal. Tal oli tunne, nagu oleks ta viimased kuud leekides põlenud ja nüüd sai tema söestunud nahk võimaluse paraneda.

Charity märkas rannaserval vanaisa. Tema silmad liikusid vanaema otsides, kuid memme polnud kusagil. Vanaisa lehvitas, Florida päikese käes pruunikis tõmbunud käsi pea kohal. Charity jooksis vanaisa poole, pritsides laiali küllalt palju vett, et meelitada ligi haisid. Kui ta kaldale jõudis, olid tema lühikad läbimärjad ja särgisaba oli kandadelt üles kerkinud liivast täpiline.

Emme saatis talle pahakspaneva pilgu ja nii jooksis Charity tulistjalu vanaisalt tuge otsima. Vanaisa haaras ta sülle, võttis ta oma tugevale käele ja heitis üle õla, öeldes: „Tule siia, väike kartulikott. Ma viin su koju memme juurde ja me paneme su tükki koortega kuumale pannile.“

Charity kõhus keeras rõõmust ja tema huulilt pääses naer. Ta oli selliste tobeduste jaoks liiga vana, aga ta armastas oma taati ja mängis temaga kaasa. Väiksed rusikad tagusid vanaisa selga. „Ma pole mingi kartulikott.“

„Mida?“ Vanaisa tõmbas ta tagasi ja uuris teda pealaest jalatallani. „Tõsilugu, sa polegi kartulikott. Las ma võtan su paremini sülle, väike sibulakott.“

„Taat!“ Charity kilkas ja pigistas silmad kinni ning kallistas vanaisa kõvasti. Vanaisa lõhnas nagu õli, millega ta oma keraamikastuudios lampe põlemas hoidis. Tema suust tuli õrna kaneeli- ja tubakalõhna. Vanaisa püüdis juba aastaid suitsetamist lõpetada.